

Archiv obce Domaslav

1928 – 1939

Inventář

Číslo EL NAD: 125
Evidenční číslo pomůcky: 180

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Prámem obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělení (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělení byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecními rady poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělenec v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělení z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Pojmenování vsi Domaslav, nacházející se 5,5 kilometru jihozápadně od Bezdruzic, česky jinak také Domaslaw, Domoslaw, Český Domaslav, Česká Domaslav, německy Böhmisch Domaschlag, Böhmisch Thomaslag, latinsky Domaslav, Domoslaw, vzniklo odvozením z osobního jména Domaslav, častěji ve slovním spojení Domaslavův dvůr.

První zmínka o vsi pochází z roku 1227, ze závěti velmože Kojaty z Hrabišic na Mostě, který ji převedl na svého švagra Beneše z Hněvnína. Jistě již počátkem 14. století získali ves páni z Krasíkova (Švambergové), bezpečně se tak stalo do roku 1357, kdy je jako patron zdejšího kostela uváděn Bohuslav z Krasíkova. Ve 14. – 15. století pravděpodobně měli Švambergové k tomuto kostelu podací právo, což by nahrávalo zmínce o vypuzení domaslavského faráře, nadšeného Husova stoupence, v roce 1417. Jako podpora tohoto tvrzení by mohla posloužit všeobecně známá skutečnost, že Bohuslav ze Švamberka patřil k zaníceným odpůrcům husitství. Švambergové si panství Krasíkov, do kterého patřila ves Domaslav, podrželi do roku 1544, kdy je prodali Volfgangovi mladšímu Krajíři z Krajku a na Točnice. Pro účast na povstání stavů o ně však v roce 1547 Krajíř přišel a v roce 1548 jej získal Jeroným Šlik z Holíče na Rabštejně. Jeho syn v roce 1569 odprodal zchudlé a ztenčené panství Krasíkov největšímu z věřitelů, Jáchymovi ze Švamberka. Vdova po posledním zemřelém Švambergovi (1659), Janovi Bedřichovi, Maří Magdalena z Donína prodala panství Krasíkov Janovi Kryštofovi Ferdinandovi z Heissensteinu na Starhembergu. Jeho

dcera Zuzana Antonie získala panství Krasíkov věnem v roce 1693, po sňatku s Janem Josefem z Vrtby.

V roce 1712 odprodal Jan Josef z Vrtby značně sešlé a částečně vyhořelé statky Cebiv, Gutštejn a Krasíkov, kdysi celé švamberské panství, Maxmiliánu Karlu Löwensteinovi a ves Domaslav se stala součástí panství Bezručice, resp. dále náležela do statku zvaného Krasíkov. V majetku rodu Löwensteinů zůstala ves Domaslav do konce patrimoniální správy v roce 1850. Ves zůstala nadále součástí statku Krasíkov, respektive velkostatku Bezručice, který patřil knížecímu rodu Löwensteinů. Tento stav setrval do roku 1945.

Katastrální území obce tvořila ves Domaslav společně s osadou Milkov.

Do roku 1862 patřila Domaslav pod Krajský úřad v Chebu a od roku 1850 přešla obec pod nově zřízené Okresní hejtmanství v Plané. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 i okresy soudní. Obec Domaslav se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Bezručice (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Bezručice, jehož součástí byla také obec Domaslav. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo zřízeno Okresní hejtmanství v Teplé. V roce 1902 přešly všechny obce soudního okresu Bezručice zpět pod politický okres Planá. Po připojení k německé „Třetí říši“ okres Planá zanikl a obec spravoval tzv. Landrát v Teplé.

Přestože materiály AO Domaslav zastupuje několik druhů písemností, jejich využitelnost při rekonstrukci činnosti obecní samosprávy je značně snížena. Především obecní pamětní kniha, kronika, nejenže přibližuje krátkou časovou etapu ze života obce, ale způsob jejího vedení lze označit za poněkud svérázný. Všeobecná historie obce sice vykazuje drobnější nepřesnosti, především ve vymezení přesných historických pojmů a určování časových mezníků, je však ucelená. Záznamy vedené od založení knihy (1928) neobsahují například zmínky o volbách a událostech ve vedení obce. Pisatelé kroniky se střídavě zaměřují na současnost a minulost a ve zpětných vazbách z toho vyvozují shrnutí či závěry, které postrádají na významu. Z některých pasáží a kapitol knihy je patrné, že jejich autor se pokoušel slučovat historické události do tematických celků (například války a oběti v nich padlé), jenže výtěžnost dat tím značně utrpěla. Pisatel, ve snaze soustředit si materiál na pozdější dobu, pak při psaní spěchal, postrádaje přitom informací, se často pouze domýšlel a to se odrazilo na výsledné podobě knihy. Postupem času tak úroveň záznamů upadá a klesá. Zbývající písemnosti představují pouhé torzo skutečné agendy obecní samosprávy a jejich využití při čerpání informací pro zjištění chodu obce je prakticky nulové. Je potřeba zmínit protokol ze zasedání obecního zastupitelstva, uložený v archivním souboru MNV Domaslav EL NAD 50, jeho charakter záznamů však připomíná způsob zvolený při zapisování v obecní kronice, to znamená bez podstatných informací a to dokonce, co se změnilo ve vedení obce týče. Za pomoci předešle zmiňovaného protokolu se však podařilo alespoň částečně sestavit přehled obecních starostů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Jakob Ferner	1926	1929
Anton Demmer	1938	1939
Alois Schrott	1939	1940
Ernst Heller	1940	1945

Přestože se to může jevit jako neuvěřitelné, důvod častých změn osoby starosty v letech 1938 – 1940 nelze určit ani s pomocí obecní kroniky či protokolu ze zasedání obecního zastupitelstva. Fakt, že ke změně ve vedení obce došlo, není v těchto materiálech uveden.

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Podle protokolu o archivní odborné dohlídce, sepsaného dne 22. ledna 1956, v budově MNV Domaslav, se v obecní spisovně vyskytovaly písemnosti, týkající se činnosti obecní samosprávy do roku 1945, pouze v omezeném množství. Jednalo se o protokol ze zasedání obecního zastupitelstva, vedený v letech 1928 – 1944 a 1945 – 1952 (vzhledem k okolnosti, že v jeho vedení pokračovala česká správa, patřil do této skupiny jen okrajově), dále hlavní kniha z let 1930 – 1945, pamětní kniha hasičů 1899 – 1937, dále pak pozemnostní archy a parcelní protokol (bez datace).

V dopise ze 14. února 1957 vyzvala okresní archivářka MNV Domaslav k tomu, aby byla část těchto písemností předána do okresního archivu. Z nepochopitelných důvodů se v dopise neuvádí, jak bude naloženo se zbývajícimi vytříděnými písemnostmi. Ve stejném dopise je dále uvedeno, že do archivu mají být předány protokol o zasedání a hlavní kniha. Na kartě JAF zavedené ke 14. listopadu 1957 se v kapitole tématický popis objevuje pouze lakonický záznam „dějiny obce“. Kniha zápisů ze zasedání obecního zastupitelstva 1928 – 1944, resp. 1952, se stala součástí archivního souboru MNV Domaslav EL NAD 50, neboť česká správa pokračovala v jejím vedení ještě v letech 1945 – 1952. Z evidence materiálu byl rovněž vyškrtnut záznam o uložení knihy dobrovolných hasičů a byl založen nový archivní soubor s názvem Dobrovolný hasičský spolek Domaslav EL NAD 197. Chybí jakýkoliv odkaz na zmiňovanou hlavní knihu, pozemnostní archy a parcelní protokol.

V pozdější evidenci se však nově objevuje zmínka o knize s obecními dějinami. Nabízí se tím tedy možnost, že kniha, původně určená jako parcelní protokol, byla správně identifikována teprve po převzetí do okresního archivu. Opomenuté pozemnostní archy se v archivu objevily také, ovšem bez jakékoliv poznámky o jejich nabytí.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Domaslav pochází z let 1929 – 1939. Jedná se o obecní kroniku a jeden kartón písemností s celkovou metrází 0,15 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti I. a II. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý, pouze pozemnostní archy nesou známky drobného poškození. Kvůli častému používání archů došlo k zamaštění a potrhání zejména prvních několika listů.

Ke vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Při využitelnosti archivního souboru AO Domaslav je nutné zaměřit se především na kroniku obce, která ač menšího rozsahu, přesto představuje nejucelenější část z dochovaného materiálu. Zbytek písemností je velice torzovitý.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v únoru roku 2007 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 18. prosince 2007

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

- Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan – Weseritz und Umgebung, Planá 1926
- Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999
- Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida s. d.
- Ottova encyklopedie obecných vědomostí na CD ROM – díly X, XV, XXIV, 1997
- Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl I. A – H, Praha 1954
- Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1849
- Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1864
- Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850 – 1970, Praha 1978
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1919
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1920
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1933
- August Sedláček, Místopisný slovník království českého, Praha 1998
- Seznam míst v království Českém, Praha 1913
- Státní oblastní archiv v Plzni, Průvodce po archivních fondech, Svazek 3, Praha 1976
- Über Grenzen hinweg, Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mähring, Tirschenreuth 1984
- Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, Praha 1849

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
č.p.	číslo popisné
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
ev. d.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zákoník zemský

Inventární seznam

Obecní úřad od roku 1850 – 1945**Úřední knihy****Knihy všeobecné správy obce**

1	Pamětní kniha obce	1928 – 1938	K 1
---	--------------------	-------------	-----

Spisový materiál**Obec a její správa**

2	Podklady pro pamětní knihu (ručně, převážně těsnopisem psané poznámky)	s. d.	N 1
---	--	-------	-----

Správa obecního majetku

3	Pronájem obecní honitby, oznámení	1939	N 1
---	-----------------------------------	------	-----

4	Pronájem obecních vodních toků a ploch	s. d.	N 1
---	--	-------	-----

Spolupůsobení ve státních záležitostech

5	Pozemnostní archy dle č. p. (všeobecný arch obce, č. p. 3, 6, 11, 21, 23, 25, 35, 36, osada Milkov 4, 8)	[1931]	N 1
---	--	--------	-----

6	Koupě dřeva	s. d.	N 1
---	-------------	-------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Domaslav
Značka archivního souboru:	AO Domaslav
Časový rozsah:	1928 – 1939
Počet evidenčních jednotek:	2 (1 úřední kniha, 1 kartón)
Počet inventárních jednotek:	6
Rozsah bm:	0,15 bm (0,03 kniha, 0,12 kartón)
Stav ke dni:	18. prosince 2007
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	6
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl